

— Слаби мънички звѣрове командуватъ оно-гози, който нѣкога се хвалѣше съ своята сила.

Но слонътъ си върви, безъ да я слуша.

— Азъ нося своята болна господарка . . . — тихо отвърна той и отмина.

И презъ цѣлия останалъ пѣтъ той върви сѣтъй предпазливо и отъ време на време обръща глава къмъ палатката, отъ кждето наднича побледняло лице съ свѣткащи черни очи. Не, змията напуста се мжчи да му спомни миналото. Да, преди той живѣеше на свобода, безъ да знае трудъ и неволя; той сладко спѣше на меката зелена морава или весело се кжпѣше въ прохладната буйна рѣчица. Но тамъ никой никога не го е гладилъ по дебелията кожа и не го е наричалъ съ нѣжни имена. И самъ той скиташе на свобода такъвъ дивъ, такъвъ злобенъ. И всички минали радости тъмнѣятъ само предъ звуковетъ на любимия гласъ, само предъ гальовния погледъ на тънкото мургаво девойче.

Изминаха нѣколко години. Отдавна минаха и онѣзи тежки дни, когато той грижливо носѣше своята млада господарка, отдавна забрави срѣщата си съ змията, както и послѣднитѣ ѣ обидни думи. Сега той нѣмаше време да си спомня за миналото, да мисли за своитѣ удобства, за изгубената свобода, за своитѣ сили: той цѣль день работѣше. А когато бѣ свободенъ, оставаха му да пази малкия синъ на любимата господарка — кждраво момченце, което тѣй смѣшно пълзѣше между дебелитъ му нозе.

Единъ день слонътъ бѣше самъ съ детето. Мирно той стои и следи момченцето и туку изеднажъ съзира въ трѣвата старата си познайница. Но